หอสมุดกลาง
จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย

บทที่ ๔

การอภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) ในตารางที่ ๓ ของบทที่ ๓ สรุปผลการวิจัยได้ว่า

๑. นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม และนักเรียนที่ไม่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม มีการปรับตัวทางสังคมไม่แตกต่างกัน

๒. นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม ที่มีการฝึกการรับความรู้สึกก่อน และนักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มที่ไม่มีการฝึก มีการปรับตัวทางสังคมไม่แตกต่างกัน

๓. ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีการฝึกการรับความรู้สึกก่อน นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มแบบวิวิธภัณฑ์ และนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มแบบเอกภัณฑ์ มีการปรับตัวทางสังคมไม่แตกต่างกัน

๔. ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่ไม่มีการฝึกการรับความรู้สึกก่อน นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มแบบวิวิธภัณฑ์ และนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มแบบเอกภัณฑ์ มีการปรับตัวทางสังคมไม่แตกต่างกัน

ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ทั้ง ๔ ประการ และแตกต่างกับผลการวิจัยของแอสตราจัน (Astrachan, 1955) วิลคอค และ กัททรี (Wilcox and Guthrie, 1957) และ ลี (Lee, 1977) แต่สอดคล้องกับการวิจัยของ รัทเลจท์ (Rutledge, 1975) เดสรัทส์ (Desrats, 1975) และ แอนเดอร์สัน (Anderson, 1978)

อย่างไรก็ตาม จากการที่ผลการวิจัยออกมาเช่นนี้ มีข้อควรพิจารณาได้หลายประการ คือ

๑. ในด้านสถิติ การหาค่าความแตกต่างระหว่างกลุ่ม ในกลุ่มซึ่งมีจำนวนคนน้อย และคะแนนสูง จะคำนวณหาความแตกต่างได้ยากมาก กิลเบรทท์ (Gilbreath, 1968)

กล่าวว่า ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีน้อยมากที่จะพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยพิจารณาจากคะแนนรวมของทั้งกลุ่ม[๑]

๒. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม อาจจะยังไม่ปรากฏผลต่อการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนที่เพื่อนชิงชังอย่างเต็มที่ อาจเนื่องมาจาก การวัดผล ของการให้คำปรึกษา กระทำภายหลังจากเสร็จสิ้นการให้คำปรึกษาทันที ไม่ได้เว้นระยะสำหรับศึกษา และติดตามผลให้นานพอสมควร สแตรง (Strang, 1949) พบว่า การให้คำปรึกษานั้นบางครั้งต้องเว้นระยะเวลาถึง ๑ ปี จึงจะให้ผล ในการศึกษาทดลองครั้งนี้จึงเท่ากับไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีเวลาสำหรับนำประสบการณ์ และข้อสังเกตของกันและกัน (feedback) ไปใช้ในชีวิตประจำวันอย่างเพียงพอ และได้ประเมินคุณค่าประสบการณ์ด้วยตนเอง[๒] ซึ่งตรงกับที่ กอร์ดอน (Gordon, 1970) อ้างถึง เฟสติงเจอร์ (Festinger) ว่าบุคคลจะประเมินตนเองหรือเปลี่ยนแปลงการประเมินตนเอง ก็ต่อเมื่อการแสดงออกหรือการกระทำต่าง ๆ ของเขาได้ ๑ มีการเปรียบเทียบกับบุคคลที่มีความสำคัญต่อเขา (Significant Others) และได้รับการประเมินตนเองก่อน[๓]

๓. การที่นักเรียนในกลุ่มควบคุม ซึ่งไม่ได้รับการฝึกการรับความรู้สึกก่อน และการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม แต่มีคะแนนการปรับตัวทางสังคมสูงขึ้นกว่าเดิม ก็ย่อมแสดงว่าเด็กเหล่า-

---

[๑]Gilbreath, "Appropriate and Inappropriate Group Counseling .....," p. 506

[๒]Ruth Strang, Counseling Technique in College and Secondary School, (New York : Harper & Brothers, 1949) pp. 31 - 32

[๓]Ira J. Gordon, Human Development (Bombay : D.B. Taraporelvala, Sons and Co. Private Ltd., 1970) p. 366

นั้น สามารถปรับตัวทางสังคมให้ดีขึ้นได้เหมือนกัน เพราะเด็กในกลุ่มควบคุมอาจจะได้รับประสบการณ์จากชีวิตความเป็นอยู่ และการศึกษาประจำวัน เกี่ยวกับการปรับตัวทางสังคมให้ดีขึ้นก็เป็นได้ สแตรง (Strang, 1949) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงของบุคคล อาจเป็นผลมาจากหลายองค์ประกอบ เช่น อิทธิพลของสภาพการณ์ของสิ่งแวดล้อม การให้คำปรึกษา และอื่น ๆ [๑]

๔. แบบทดสอบที่ใช้และวิธีสังคมมิติที่ใช้สุ่มกลุ่มตัวอย่าง อาจจะยังไม่มีอำนาจจำแนกพอที่จะจับความเปลี่ยนแปลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปจึงน่าจะได้มีการพิจารณาคัดเลือกแบบทดสอบที่เหมาะสมยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม ถ้าจะพิจารณาในด้านทัศนคติของนักเรียน ที่มีต่อการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจากแบบประเมินการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มทั้ง ๓ ฉบับ คือ แบบประเมินการให้คำปรึกษา แบบวิเคราะห์พฤติกรรมตนเอง และแบบประเมินผลตนเอง พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีทัศนคติในทางบวกต่อการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

๑. จากตารางที่ ๙ แสดงถึง การประเมินของนักเรียนถึงสิ่งที่ตนได้รับมากที่สุดในการเข้ารับคำปรึกษาแบบกลุ่ม คือ ด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่น

๒. จากตารางที่ ๑๐ แสดงว่า มีนักเรียนร้อยละ ๔๐.๒๕ สามารถนำความรู้ในด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่นนี้ไปใช้แก้ไขเกี่ยวกับตนเองได้

๓. จากตารางที่ ๑๑ แสดงว่า นักเรียนร้อยละ ๖๘.๗๕ และ๔๓.๗๕ สามารถพัฒนาทักษะในการตัดสินใจ และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลได้ในระดับสูง

๔. จากตารางที่ ๑๒ แสดงถึงพฤติกรรมที่นักเรียนกระทำมาก ในการเข้ารับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม นักเรียนร้อยละ ๔๓.๗๕ มีความพร้อมที่จะยอมรับผู้อื่น นักเรียนร้อยละ ๔๐.๖๓ มีความเข้าใจในความรู้สึกของผู้อื่น และมีความเข้าใจว่าตนเองกำลังพูดอะไร และทำอะไร นักเรียนร้อยละ ๓๔.๓๘ มีความรู้สึกชอบ เมื่อมีการแสดงออกถึงความเข้าอกเข้าใจภายในกลุ่ม นักเรียนร้อยละ ๓๑.๒๕ จะแสดงออกถึงอารมณ์ ความรู้สึก อย่างทันทีที่มีอารมณ์หรือความรู้สึกนั้น และนักเรียนร้อยละ ๓๑.๒๕ จะครุ่นคิดเกี่ยวกับข้อวิจารณ์ที่เพื่อนประเมินภายในกลุ่ม

---

[๑] Strang. "Counseling Technique in Colledge....." p. 39.

๕. จากตารางที่ ๑๓ แสดงว่า นักเรียนร้อยละ ๕๓.๑๓ มีความเข้าใจตนเอง และยอมรับตนเอง หลังการเข้ารับการให้คำปรึกษา และนักเรียนร้อยละ ๖๘.๗๕ มีความเห็นว่าผู้ให้คำปรึกษาเข้าใจและยอมรับนักเรียน

๖. จากการอภิปรายถึงสิ่งที่ได้รับจากการเข้ารับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม นักเรียนได้รับสิ่งต่อไปนี้

๖.๑. ได้รับรู้ถึงภูมิหลังทางบ้านของเพื่อน ทำให้เข้าใจและยอมรับพฤติกรรมของเขาได้

๖.๒. ได้รู้จักเพื่อนมากขึ้น

๖.๓. ได้รับรู้ชีวิตในหลายแง่มุม และเรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาหลาย ๆ แบบจากหลายทัศนะ

๖.๔. ได้รู้จักตนเองทั้งข้อดีและข้อบกพร่อง ในสายตาของเพื่อน

๖.๕. มีความกล้ามากขึ้น ในการที่จะเปิดเผยตนเองกับเพื่อน

๖.๖. มีความรู้สึกอบอุ่น เมื่อได้รับความไว้วางใจ เชื่อถือและยอมรับจากกลุ่ม

๖.๗. ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาที่น่าสนใจ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย